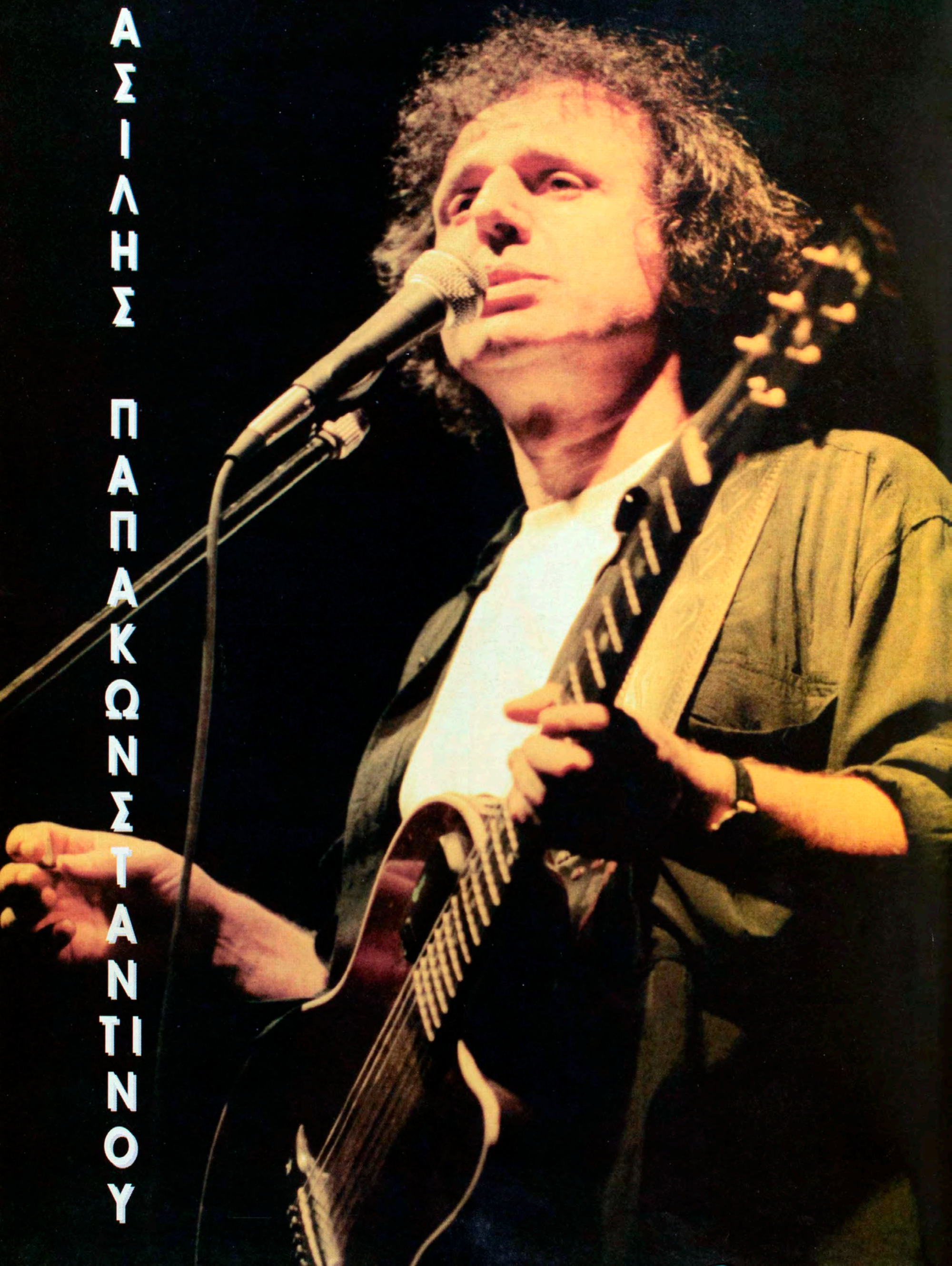

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΚΥΚΛΟΣ:
ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Γεννήθηκε το 1950 σε ένα χωριό της Αρκαδίας. Το 1957 η πολυμελής οικογένειά του μετακόμισε στην Αθήνα. Η εφηβεία του σηματοδότηκε από τα μουσικά και κοινωνικά ρεύματα της δεκαετίας του '60. Μίκης Θεοδωράκης, ροκ της αμφισβήτησης, παγκόσμια φιλειρηνικά και απελευθερωτικά κινήματα, και μια Ελλάδα που προσπαθούσε βιαστικά να κλείσει πληγές και να αρχίσει να ελπίζει. Η Αριστερά επεδίωκε να στεγάσει και να δώσει προοπτική στις διάσπαρτες απογοητεύσεις μέσα από μία κουλτούρα ευαισθησίας και διεκδίκησης. Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου την ακολούθησε χωρίς ποτέ να ενταχτεί σε κάποιο από τα κόμματά της. Άρχισε να τραγουδάει έντεχνο ελληνικό τραγούδι. Το 1973, μετά το τέλος της στρατιωτικής του θητείας, πήγε στη Γερμανία -στο Μόναχο- όπου συμμετείχε σε επιτροπές αντιδικτατορικού αγώνα, τραγουδώντας παράλληλα σε πολλά στέκια ελλήνων φοιτητών και ομογενών. Η πρώτη του σημαντική γνωριμία έγινε το καλοκαίρι του 1974, συναντώντας, στο Παρίσι, το Μίκη Θεοδωράκη. Η συνεργασία τους όμως έμελλε να αρχίσει δύο χρόνια αργότερα.

Το 1974 επέστρεψε στην Ελλάδα και έρχισε ουσιαστικά την επαγγελματική του πορεία στο τραγούδι. Τραγουδούσε σε μουσικά και ηχογράφησε ένα μικρό δίσκο 45 στροφών. Την ίδια χρονιά συμμετέχει στην ηχογράφιση του δίσκου του Μάνου Λοίζου "Τα τραγούδια του δρόμου". Το 1975 ηχογράφησε "Τα Αγροτικά" του Θωμά Μπακαλάκου. Την ίδια εποχή γνώρισε δύο συνθέτες με τους οποίους συνεργάστηκε στενά στην πορεία του. Τον Μάνο Λοίζο και

τον Θάνο Μικρούτσικο. Δύο συνθέτες που σίγουρα κόμιζαν έναν φρέσκο ήχο στο ελληνικό τραγούδι. Χωρίς να ακολουθούν πιστά τα χνάρια του λαϊκού ή έντεχνου, εγραψαν τραγούδια που διατηρώντας το ήθος των τραγουδιών των σημαντικών προγενέστερών τους συνθετών, ανίχνευσαν τους καινούργιους τρόπους για το τραγούδι της μεγάλης πόλης. Η ερμηνεία του Παπακωνσταντίνου ήταν ιδανική για να εκφράσει το δυναμισμό αλλά και την λυρική τους. Το 1976 συνεργάστηκε για πρώτη φορά στη δισκογραφία με το Μίκη Θεοδωράκη, στο δίσκο "Της εξορίας", και το 1978 ο συνθέτης τον επέλεξε για την παγκόσμια περιοδεία του. Τραγουδούσε σε Ευρώπη, Αμερική και Αυστραλία. Στην Ελλάδα, συμμετείχε ενεργά σε εκδηλώσεις του νεολαϊστικού και του εργατικού κινήματος. Τραγουδούσε σε απεργίες, συγκεντρώσεις και συναυλίες αλληλεγγύης κατά του ρατσισμού και του φασισμού.

Από εκείνη την εποχή, λίγο πριν το πέραςμα στη δεκαετία του '80, αρχίζει να εκδηλώνει τις επιρροές του από τη διεθνή ροκ μουσική σκηνή.

Ερμηνεύει τραγούδια με ήχο σαφώς πιο ηλεκτρικό και στίχο πιο αιχμηρό και πιο παρεμβατικό. Αυτό γίνεται σταδιακά, ξεκινώντας με δύο δίσκους που κυκλοφόρησε στις αρχές της δεκαετίας του '80. Ο πρώτος είχε ως τίτλο το όνομά του και περιελάμβανε τραγούδια του Αντώνη Βαρδή, και διασκευές τραγουδιών του Διονύδη Σαββόπουλου, του Μίκη Θεοδωράκη. Ο δεύτερος το "Φοβάμαι", με τραγούδια του Μάνου Λοίζου, του Λάκη Παπαδόπουλου, του Γιάννη Ζουγανέλη και του Γιάννη Γλέζου, θεμελιώνει και ορίζει την

μετέπειτα πορεία του μέχρι σήμερα.

Γνωρίστηκε με τον Νικόλα Άσιμο και συμμετείχε στον πρώτο του δίσκο -Ο Ξαναπές- ερμηνεύοντας δύο τραγούδια. Ο Άσιμος, ήταν ο δεύτερος άνθρωπος, μετά τον Λοίζο, που τον επηρέασε αρκετά με την ιδιότυπη προσωπικότητά του.

Το 1984 με την "Διαίρεση" ο καινούργιος ήχος του αποκρυσταλώνεται πια. Το 1987 το επαληθεύει με τα "Χαιρετίσματα", με τραγούδια δικά του, του Νικόλα Άσιμου, της Αφροδίτης Μάνου και του Χρήστου Τόλιου.

Από τα μέσα της δεκαετίας του '80, ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου αρχίζει να εδραιώνεται ως ένας κατ' εξοχήν "συναυλιακός" καλλιτέχνης.

Θα λέγαμε ότι για πρώτη φορά, μετά τις μεγάλες συναυλίες της μεταπολίτευσης ταγίπεδα ξαναγεμίζουν κόσμο. Τον Απρίλιο του 1985, 16.000 θεατές συγκεντρώνονται στην πρώτη του μεγάλη προσωπική συναυλία, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας. Το επαναλαμβάνει τον Ιούνιο του 1988 στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, στη Λεωφόρο Αλαξάνδρας.

Από τότε, οι συναυλίες του αποτελούν γεγονότα και σημεία ανφοράς της μαζικότητας. Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου ενώνει τρεις γενιές φίλων του, δημιουργώντας έναν ισχυρό πυρήνα ακροατών που αποτελείται κυρίως από αρκετά "μελετημένους" έφηβους. Το τέλος της δεκαετίας του '80 τον βρήκε να ερμηνεύει τα "σκληρά" τραγούδια του Κώστα Τριπολίτη, με μουσική του Θάνου Μικρούτσικου.

Μεσολάβησαν το "Χορεύω" και τα "Χρόνια Πολλά" και στο γύρισμα της καινούργιας δεκαετίας, τραγούδησε για δεύτερη φορά -μετά το 1978 στο "Σταυρό του Νότου"- Νίκο Καββαδία και Θάνο Μικρούτσικο.

Παρά το γεγονός ότι τα τραγούδια του τα τελευταία χρόνια ακολουθούν τον "ήχο" των μεγάλων χωρών, δε δίστασε να ηχογραφήσει δύο δίσκους με μελοποιημένα ποιήματα δύο εκ των σημαντικότερων Ελλήνων ποιητών. Το δίσκο "Καρυωτάκης" το 1984 και το "Φυσάει" το 1993, με ποιήματα του Τάσου Λειβαδίτη και μουσική Γιώργου Τσαγκάρη.

Ερμήνευσε πάλι Νικόλα Άσιμο το 1992 στο "Φαλιμέντο του κόσμου", και στα χρόνια της δεκαετίας που διανύουμε κυκλοφόρησε τη "Σφεντόνα" το 1992 και το "Δε Σηκώνει" το 1995, με συνεργάτες του τους Άλκη Αλκαίο, Χριστόφορο Κροκίδη, Βασίλη Γιαννόπουλο, Σταματη Μεσημέρη, Αφροδίτη Μάνου, Οδυσσέα Ιωάννου, Μίνω Μάτσα. Ο Τελευταίος δίσκος που κυκλοφόρησε τον Απρίλιο του 1997 με τίτλο "Πες μου ένα ψέμμα να αποκοιμηθώ" περιλαμβάνει τραγούδια του Νικόλα Άσιμου, του πρωτοεμφανιζόμενου Απόστολου Μπουλασίκη, του σταματη Μεσημέρη, του Γιάννη Ιωάννου, του Βασίλη Γιαννόπουλου, του Χριστόφορου Κροκίδη, καθώς και το "Μάλιστα κύριε" του Γιώργου Ζαμπέτα και του Αλέκου Καγιάντα.

Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου, συμπληρώνοντας είκοσι πέντε χρόνια στη δισκογραφία, έχει αποκτήσει σίγουρα το "σημάδι" του μεγάλου ερμηνευτή. Μαζί με αυτό και εκείνο του star, υπό την έννοια του ανθρώπου που συνδυάζει την ευρεία αποδοχή με την αγωνία του την συμμετοχή του στους καθημερινούς μικρούς και μεγάλους "πολέμους". Ο λόγος του μετράει. Το τραγούδι του μετράει. Μετράει το μπόι μας και τα κουράγια μας γαι μην χαλαρώνουμε. Μετατρέπει τις "ήπιτες" μας σε τραγούδι. ακόμη κι αν δεν νικήσουμε, τουλάχιστον να τραγουδήσουμε...

